

telsen, den højtærede Justitsministers gamle Sagførerkompagnon. Overhovedet maa jeg maaske i denne Sammenhæng nævne, at det er en almindelig udbredt Mening, at naar man vil have Dispensationer paa et eller andet Omraade eller en Skilsmisse eller lignende hos Justitsministeren, er der ingen sikrere Vej at gaa i dette Land end til Mandal-Bertelsen. Interesserer han sig for en Sag, skriver han Papirerne, er det en almindelig Mening, at det er den letteste og sikreste Vej til at skaffe sig Justitsministerens Øre.

Formanden: Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kan skaffe Beviser for Sandheden af dette?

Borgbjerg: Det kan jeg godt.

Formanden: Ellers var det ikke værdt at fremdrage den Mands Navn, som ikke kan forsvare sig.

Borgbjerg: Det er der mange, der kunne føre Beviser for.

Jeg skal saa dvæle et Øjeblik ved Justitsministerens Forsvar for den Maade, han udøver Censur paa. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad han henvendte nærmest til min ærede Kollega, Socialdemokratiets Ordfører (K. M. Klausen), eller til Folketingsmanden for Ringsted (Zahle). Jeg antager, de ærede Medlemmer ville svare derpaa. Jeg skal kun svare paa, hvad den højtærede Minister henvendte til mig. Han tog selvfølgelig Overretssagfører Levin, den nuværende, Censor i varmt Forsvar mod min Beskyldning for, at han var en Mand uden litterære Forudsætninger og uden Kultur. Han forsvarede ham rigtig nok med de ejendommelige Ord — jeg bruger Rigsdagstidenden Sp. 389; — Ministeren siger der, at det var ham om at gøre at finde en Mand, „der samtidig med, at han var i Besiddelse af sund Sans, sund Fornuft, dog nærede frisindede Anskuelser.“ Jeg gør ærede Medlemmer opmærksomme paa dette lille „dog“. Jeg synes, den højtærede Minister har stemplet sin egen Anskuelse om Kultur dermed paa en overmaade interessant Maade.

Den højtærede Minister forsvarede Forbudet mod at omtale Ministrene i Sommerrevuen med, at det skulde være til Værn for de gamle Højremistre. Jeg tror, at det Svar ligger under det Niveau, der er det almindelige her i Salen, naar man drøfter alvorlige Ting. Hvis det havde været Venstre saa meget om at

gøre at beskytte de gamle Højremistre, skulde de snarere have gjort det, da de vare i Opposition, da Højre var ved Magten. Men da var der ingen, der fandt paa at værne Højres Ministre den Gang i Revuerne eller paa anden Maade. Men saa snart Venstre kom til Magten, saa fik Venstres første Justitsminister en uimodstaaelig Trang til ikke at værne sig og sine Kolleger i Fremtiden, men de gamle afgaaede, snart forglemte Højremistre. For øvrigt var det slet ikke saaledes, at det særlig var Haanen, som han kaldte det, over de gamle Højremistre, som han forbød; i det, han kaldte Haanen over Højre, laa der en stærk Advarsel til de fremtidige Ministre, og det var den, han ikke holdt af. Jeg skal bare citere 4 Linier af et Vers, der blev forbudt umiddelbart efter Systemskiftet, det var i Revuen, og det er stillet til min Raadighed af Forfatteren. De lode saaledes:

„Ja, men, hvis I, Gud fri os, faa Lyst
Til at uddele Orden og Titel,
Følg mit Raad i det Ordenskapitel,
Heft dem paa Idioternes Bryst“.

Ja, det kan man jo gerne sige var en Haan og en Spot over de gamle Højremistre, men det var ogsaa en Advarsel til de ny Ministre, som en senere Tid har vist var ganske berettiget. Det var af den Slags Ting, som den højtærede Justitsminister ikke vilde tillade.

Men Censuren er gaaet langt videre. Den har, som jeg for Resten tidligere har haft Lejlighed til at vise, været af en rent politisk, af en rent social Art. Jeg har tidligere fremdraget Eksempler, og jeg skal her fremdrage et nyt. Jeg har her i min Haand et Par Sider af et Skuespil af en af mine socialdemokratiske Kolleger; det er opført paa Arbejdernes Teater. Der findes der et Replikskifte mellem en Læge og en Journalist om Sundhedsforholdene i Fabrikkerne. Fabrikloven antydes uden at nævnes. Journalisten siger saa: „Men de senere Aars Lovgivning har vel i nogen Grad forbedret Forholdene i Fabrikkerne?“ Lægen svarer: „Ja, naturligvis, men ogsaa kun i nogen Grad; der er sket Fremskridt, men der er Mangel nok endda, hvad der ikke er saa underligt, naar man erindrer, hvad det er for Folk, der ere toneangivende blandt Lovgiverne paa dette Omraade“. Dette sidste er der sat en blaa Klamme om og nedenunder staar: Udgaar. C. L. Det er en Censur af ganske social og politisk Art. Det var en ganske uskyldig Bemærkning om, at dette Rigsdagsflertal ikke var saa frisindet paa det so-